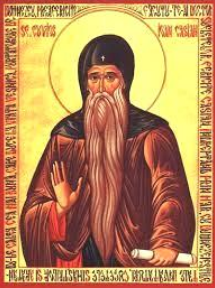

28 FEBRUARIE :

PRĂZNUIREA SFÂNTULUI CUVIOS IOAN CASIAN ROMANUL

Făcându-te cuvios, te-ai dat lui Dumnezeu și luminându-te cu faptele cele bune, Casiane, ca un soare ai strălucit, cu lumina învățăturilor tale celor dumnezeiești, luminând inimile credincioșilor celor ce pururea te cinstesc. Pentru aceasta cu dinadinsul, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, pentru cei ce te laudă pe tine, cu dragoste fierbinte.

(Condacul Cuviosului Casian Romanul, glasul al 4-lea)

DESPRE MÂNDRIE

Mândria războiește mai ales pe cei desăvârșiți și pe cei ce s-au urcat până aproape de culmea virtuților, încercând să-i prăbușească.

Și precum ciuma cea aducătoare de stricăciune nimicește nu numai un mădular al trupului, ci întreg trupul, așa mândria nu strică nu numai o parte a sufletului, ci tot sufletul. Fiecare din celelalte patimi, deși turbură sufletul, se războiește numai cu virtutea opusă și căutând să o biruiască pe aceea întunecă numai în parte sufletul. Patima mândriei însă întunecă întreg sufletul și-l prăbușește în cea mai adâncă prăpastie. Ca să înțelegem mai lămurit cele zise, să luăm seama la lucrul următor: îmbuibarea stomacului se sârguiește să strice înfrânarea; curvia, curăția; iubirea de argint, sărăcia; mânia blândețea; și celelalte feluri ale păcatului asemenea pe celelalte virtuți opuse. Dar păcatul mândriei, când pune stăpânire pe bietul suflet, ca un tiran prea cumplit care a cucerit o cetate mare și înaltă, îl dărâmă în întregime și îl surpă până în temelii. Mărturie despre aceasta este îngerul acela, care pentru mândrie a căzut din cer. Căci fiind zidit de Dumnezeu și împodobit cu toată virtutea și înțelepciunea, n-a voit să le recunoască pe acestea venite din darul Stăpânului, ci din firea sa. De aceea s-a socotit pe sine întocmai ca Dumnezeu. Gândul acesta muștrându-l prorocul Isaia zice: "Ai zis întru inima ta: ședea-voi pe un munte înalt, pune-voi scaunul meu peste nouri și voi fi asemenea Celui Prea înalt". Iată tu om ești și nu Dumnezeu. Și iată prorocul David zice: "Ce te fălești întru răutate puternice?" și celelalte ale Psalmului 52.

Deci, știind acestea, să ne temem și "cu toată străjuirea să păzim inima noastră" (Proverbe 4, 23) dinspre duhul mândriei cel purtător de moarte, zicând în noi înșine de câte ori am dobândit vreo virtute, cuvântul Apostolului Pavel: "Nu eu, ci darul lui Dumnezeu, carele este cu mine" (1 Corinteni 15, 10), și cel zis de Domnul "Fără de Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15, 5), sau cel zis de prorocul David: "Dacă Domnul nu ar zidi casa, în zadar s-ar trudi ziditorii", și în sfârșit cel zis de Apostolul Pavel: "Nu a celui ce voiește, nici a celui ce aleargă, ci a lui Dumnezeu, carele miluiește.". Căci chiar de ar fi cineva cât de fierbinte cu osârdia și de sârguitor cu vrerea, fiind legat de trup și sânge nu va putea ajunge la desăvârșire, decât prin mila lui Hristos și prin harul Său.

Pentru că zice Apostolul Iacov: "Toată

darea cea bună de sus este" (Iacob 1, 17); iar Apostolul Pavel zice: „Ce ai tu, ce nu ai luat? Iar dacă ai luat, ce te lauzi ca și cum n-ai fi luat și te fălești ca de ale tale?" (1 Corinteni 4, 7).

Iar că mântuirea ne vine prin harul și mila lui Dumnezeu, ne dă mărturie adevărată tâlharul acela de pe cruce, care a primi Raiul nu ca preț al virtuții, ci prin harul și mila lui Dumnezeu. Acestea știindu-le Părinții noștri, toți cu un glas au învățat, că nu putem altfel ajunge la desăvârșirea virtuții, fără numai prin smerenie. Iar aceasta se naște din credință, din frica de Dumnezeu, din blândețe și din sărăcia desăvârșită, prin care ne vine și dragostea desăvârșită, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia i se cuvine slava în veci, Amin.

(Sfântul Casian Romanul, text publicat în Filocalia vol. 1)